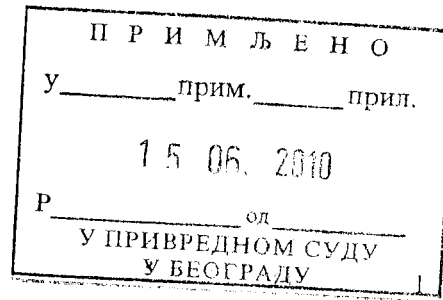

Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пж 9417/10
02.06.2010. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Душке Илић, као председника већа и судија Невена Вукашиновића и Јелене Вилдовић-Живковић, као чланова већа, у привредном спору тужиоца АГЕНЦИЈА ЗА ПРИВАТИЗАЦИЈУ из Београда, ул. Теразије бр.23, против тужених 1) ХУТП „ПРАГ“ А.Д. из Београда кога заступа адвокат Бранко Јовичић из Београда; 2) ЂОРЂЕВИЋ ТОМИСЛАВ из Новог Сада, ул. Тургењева бр. 1, кога заступа адвокат Снежана Бајић из Новог Сада; 3) „INTERNATIONAL BUSINESS INVESTMENT“ Д.О.О. из Новог Сада, ул. Браће Рибникар бр. 6, кога заступа адвокат Петровић Милан из Београда, ради утврђења, вредност спора 301.000,00 еура, решавајући по жалбама тужених против решења Привредног суда у Београду П 9253/10 од 31.03.2010. године, у седници већа одржаној дана 02. јуна 2010. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Београду П 9253/10 од 31.03.2010. године у целости и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П 9253/10 од 31.03.2010. године у ставу I усвојена је предложена привремена мера, па је у тачки 1 забрањено првотуженом отуђење и оптерећење следеће непокретности: зграде угоститељства на земљишту укупне површине 5 а 82 м², која се налази у Београду у ул. Краљице Наталије бр. 25-27, на углу са Балканском бр. 22-Хотел „ПРАГ“, која је уписана на кат парц.2969 у листу непокретности бр.1657 КО Стари Град, Београд, која забрана се има уписати у катастар непокретности КО Стари Град, Београд, а у тачки 2 забрањено је друготуженом отуђење и оптерећење, коришћење и располагање правима из акција емитента ХУТП „ПРАГ“ А.Д. из Београда (ИСИН бр. РСПРАГЕ 29660 и ЦФИ код ЕСВУФР) и то 108.808 акција прве емисије серије А, номиналне вредности 54.404.000.11 динара, која забрана се има уписати у ЦРХов Београд, при чему се сходно тачки 3 поверава управљање на тим акцијама Акцијском фонду РС. У тачки 4 забрањено је трећетуженом отуђење и оптерећење, коришћење и располагање правима из акција емитента ХУТП „ПРАГ“ А.Д. из Београда (ИСИН бр. РСПРАГЕ 29660 и ЦФИ код ЕСВУФР) и то 300.000 обичних акција треће емисије, серије Ц емисије, са редним бројем 1 до 300.000, укупне вредности 150.000.000,00 динара, појединачне номиналне вредности акције 500 динара, као и 32.874 акције друге емисије, серије Б, емитоване у поступку докапитализације, номиналне вредности акције од 500

динара, укупне вредности 16.437.000,00 динара, која ће се забрана уписати у ЦРХoВ а.д. у Београду, при чему се сходно тачки 5 поверава управљање на тим акцијама Акцијском фонду РС. У ставу II и III изреке утврђено је да одређена привремена мера важи до правоснажног окончања овог спора, а жалба против првостепеног решења не задржава извршење решења.

Против цитираног решења првотужени је благовремено уложио жалбу из свих законом предвиђених разлога, позивајући се да тужиоц није учинио вероватним своје неновчано потраживање, нити је усвојена привремена мера у односу на првотуженог подобна за обезбеђење потраживања тужиоца које произилази из тужбеног захтева (утврђење ништавости одлука Скупштине првотуженог), при чему је и оспорена активна легитимација тужиоца за подношење ове тужбе, па је предложио да другостепени суд преиначи првостепену одлуку и одбије предлог за одређивање привремене мере или исто укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Друготужени је такође поднео жалбу против цитираног решења позивајући се да је првостепени суд одредио привремену меру у односу на друготуженог уз погрешну примену чл.302 ЗИП-а и уз битну повреду поступка из чл.361 ст.2 тач.5 ЗПП-а јер је одлуку засновао на недозвољеном располагању тужиоца. Наиме првостепени суд се у погледу постојања вероватности потраживања тужиоца према друго туженом позива на одредбе чл.124 и 125 ЗОО-а и тач.7 Уговора о продаји друштвеног капитала и ако предмет тужбе у овом предмету није раскид спорног уговора, већ поништење одлуке Скупштине привредног друштва, па како је привремена мера средство обезбеђења потраживања о коме се одлучује судском пресудом, у овом предмету предложена привремена мера није оправдана поднетом тужбом у чему се огледа недозвољено располагање тужиоца па је предложио да другостепени суд преиначи првостепену одлуку и одбије предлог за одређивање привремене мере или исто укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Трећетужени је поднео благовремену жалбу против цитираног решења због битних повреда поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права позивајући се да је ожалбено решење захваћено битном повредом поступка из члана 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП-а, будући да исто не садржи разлоге о битним чињеницама, а дати разлози су нејасни и противречни у односу на део решења које се односи на жалиоца. Наиме првостепени суд износи став да је тужилац учинио вероватним своје неновчано потраживање на основу одредби чл. 124 и 125 ЗОО-а и тач. 7 Уговора о продаји друштвеног капитала и ако је очигледно да трећетужени није никада био ни у каквом уговорном односу са тужиоцем, због чега се вероватност потраживања у односу на трећетуженог не може испитати, јер сама за себе чињеница да треће тужени легално стечене акције првотуженог као субјекта приватизације може да отуђи, не указује на који то начин представља опасност да би тужилац могао бити онемогућен да оствари права предвиђена Законом о приватизацији и за исто суд не даје никакве разлоге, при чему суд не даје разлоге на који је то начин тужилац онемогућен да сходно чл. 41 ст. 5 Закона о приватизацији друштвени капитал субјекта приватизације пренесе Акцијском фонду, будући да 300.000 акција треће емисије никада нису биле део друштвеног капитала субјекта приватизације, јер је трећетужени купљене акције платио преко 2.500.000,00 еура, чиме је за исти износ повећан капитал субјекта приватизације, а одређивањем привремене мере ограничио права трећих лица која су на берзи такође купила акције треће емисије,

при чему та лица не учествују у овом поступку. Трећетужени је указао и на немогућност побијања одлуке скупштине друштва првотуженог од стране тужиоца будући да је чланом чл.305 Закона о привредним друштвима искључена могућност побијања уколико би се тиме значајно ограничила права трећих лица стечена у доброј вери, нити тужилац спада у круг лица која би могла истаћи захтев за побијање одлука скупштине друштва. Подносилац жалбе је предложио да другостепени суд преиначи ожалбено решење и одбије одређивање предложене привремене мере у односу на њега или да ожалбено решење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Тужилац је у одговору на жалбе оспорио наводе подносилаца жалби и указао да активну легитимацију за утврђење ништавости одлуке скупштине првотуженог црпе из одредби Закона о предузећима чл. 400б и чл. 437 ст. 4 Закона о привредним друштвима јер је друготужени злоупотребио право управљања акцијама стеченим на основу уговора о продаји капитала у поступку приватизације и на тај начин променио структуру капитала у субјекту приватизације, при чему непостојање уговорног односа тужиоца са трећетуженим не ослобађа истог одговорности јер је својим чињењем допринео да друготужени противно закону и уговору располаже друштвеним капиталом на начин којим је исти обезвређен и онемогућена је законом прописана реституција након раскида уговора, па предлаже да се жалбе одбију као неосноване.

Испитујући побијано решење у границама поднетих жалби у смислу чл. 372 у вези чл. 387 Закона о парничном поступку, Апелациони привредни суд налази да су жалбе првотуженог друго и трећетуженог неосноване.

Увидом у списе предмета овај суд је нашао да је тужилац поднео тужбу против тужених ради утврђења да су ништаве Одлуке првотуженог ХУТП „ПРАГ“ А.Д. из Београда о повећању основног капитала за износ од 150.000.000,00 динара од 13.04.2009. године, бр. 090413/3/11 и Одлука о издавању јавном понудом обичних акција треће емисије ради повећања основног капитала бр.090413/11 од 13.04.2009. године којом је емитовано 300.000 обичних акција треће емисије што су тужени дужни да признају и трпе. Затим да се утврди да тужени другог реда ЂОРЂЕВИЋ ТОМИСЛАВ из Новог Сада није власник 108.808 акција прве емисије серије А, номиналне вредности 500 динара, укупно 54.404.000,00 динара што су тужени дужни да признају и трпе. И да се утврди да тужени трећег реда „INTERNATIONAL BUSINESS INVESTMENT“ Д.О.О. из Новог Сада није власник 32.874 акције друге емисије серије Б, емитованих у поступку докапитализације, номиналне вредности једне акције 500 динара, а укупно 16.437.000,00 динара, као и да није власник 300.000 обичних акција треће емисије, серије Ц, укупне вредности 150.000.000,00 динара, што су тужени дужни да признају и трпе, при чему донета пресуда треба да буде основ за брисање уписа треће емисије акција серије Ц и то 300.000 обичних акција са ред.бр. од 1 до 300.000, појединачне номиналне вредности 500,00 динара, укупно 150.000.000,00 динара, као и за упис промене власничке структуре капитала првотуженог ког Централног регистра и депоа ХоВ.

Свој захтев тужилац је засновао на чињеници да је у поступку приватизације друготужени купио 70% друштвеног капитала првотуженог чију противвредност је према закљученом уговору о продаји друштвеног капитала од 17.7.2007. године требао да исплати у 6 једнаких годишњих рата у периоду од 5

година уз обавезу инвестирања у уговором утврђеном износу, као и друге обавезе утврђене уговором. Како је друготужени повредио уговорне обавезе неисплатом треће рате уговорене цене, затим 32.874 емитоване акције без јавне понуде првотуженог друге емисије, серије Ц у противредности 16.437.000,00 динара као стицалац отуђио на ванберзанском тржишту и користећи својство контролног акционара првотуженог на скупштини истог од 13.4.2009. године исходовао одлуку о повећању капитала за 150.000.000,00 динара издавањем 300.000 обичних акција номиналне вредности 500,00 по акцији јавном понудом, које емитоване акције је путем берзе прибавио трећетужени, а све ово противно одредби чл. 41 Закона о приватизацији, тужилац је дана 22.01.2010. године обавестио друготуженог да раскида уговор о куповини 70% друштвеног капитала субјекта приватизације, овде првотуженог. Своје наводе тужилац је документовао исправама у прилогу тужбе: Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције од 17.7.2007.године, Анекс 2 истог од 20.11.2008. године, Обавештењима о остављању накнадног рока за испуњење уговорних обавеза, Извешта о контроли извршења уговорних обавеза од 19.01.2010. године, Обавештење о раскиду уговора од 22.01.2010. године, Одлука скупштине првотуженог о повећању капитала од 26.6.2008. године, Решење тужиоца о стицању сопствених акција субјекта приватизације од 13.01.2010. године, Одлука Скупштине првотуженог о повећању основног капитала од 13.4.2009. године, одлука о издавању акција треће емисије од 13.4.2009. године, решење Комисије за ХоВ од 10.6.2009. године, Обавештења ЦР ХоВ од 29.01.2010. и 03.02.2010. године и статистички приказ власништва емитента првотуженог.

Сматрајући да поступање друготуженог, да у поступку приватизације исти располаже акцијама субјекта приватизације противно закону и уговору, указује на постојање опасности од осујећења неновчаног потраживања тужиоца, при чему указује и на постојање објективне опасности да ће друго и трећетужени отуђити акције субјекта приватизације у остварењу права утврђених императивним законским нормама, чија се заштита у овом поступку тражи, а све на штету општег интереса. Поред наведеног користећи се правом управљања из акција стечених по основу раскинутог уговора, тужени другог и трећег реда као контролни акционари првотуженог и даље су овлашћени да доносе све одлуке Скупштине друштва и постављају органе судске управе и располажу покретном и непокретном имовином субјекта приватизације, а како је раскинут уговор, отпао је било какав основ за било какво располагање имовином и капиталом субјекта приватизације. Имајући у виду досадашње поступање друготуженог тужилац сматра да постоји објективна опасност да ће тужени противзаконито отуђити и умањити имовину првотуженог. Сходно изнетом тужилац је ради обезбеђења свог потраживања предложио одређивање привремене мере обезбеђења неновчаног потраживања тужиоца, а која је предмет одлучивања у овом поступку.

У одговору на предлог првотужени исти је указао на одсуство активне легитимације на страни тужиоца за поништај одлуке скупштине акционара првотуженог, будући да тужилац не спада у круг лица која имају право на подношење такве тужбе, при чему се тужилац неосновано позива у тужби на одредбу чл. 103 ЗОО-а, пошто се иста не може применити на одлуку скупштине привредног друштва. Надаље указује да нема потребе заштите капитала субјекта приватизације будући да је капитал првотуженог повећан преко 100% улагањем у потпуну реконструкцију Хотела Праг. Емитовање спорних акција изведено је и спроведено уз сагласност Комисије за хартије од вредности и емитоване акције су

у целини преко берзанског тржишта откупљене и плаћене, па у таквој ситуацији нема основа за поништавањем цитираних одлука. У погледу предлога за одређивање привремене мере у односу на првотуженог исти се противи одређивању предложене мере јер се предложеном привременом мером не обезбеђује тужбени захтев, будући да се тужбени захтев не односи на непокртност на чије обезбеђење је управљена привремена мера, па како тужилац није учинио вероватним постојање потраживања према првотуженом, нити је учинио вероватним да је одређивање предложене привремене мере неопходно да би се спречила употреба силе или настанак ненадокнадиве штете, нити је учинио вероватним опасност да ће остварење потраживања бити осујећено или знатно отежано. Своје наводе је документовао исправама које указују да је у емисији акција првотужени пословао у складу са законом и да су прибављена средства емисијом акција искоришћена за реконструкцију објекта првотуженог и повећањем вредности имовине првотуженог уговори о извођењу радова, фотодокументација изведеног стања и одлуке Комисије за хартије од вредности.

Друготужени је у свом одговору на предлог за одређивање привремене мере указао да са прво и треће туженим није у правној заједници, будући да његове обавезе проистичу из уговора који је закључио са тужиоцем, а у погледу куповине 70% дрштвеног капитала субјекта приватизације овде првотуженог, па је предложио да суд раздвоји расправљање у односу на друготуженог. Надаље указује да продајни капитал изражен кроз 141.682 акције субјекта приватизације није био предмет отуђења на шта указује тужба, будући да се ради о акцијама чији је номинални власник био друготужени, али на истима је конституисано заложно право у корист тужиоца и исте су се налазиле на заложном рачуну, па сходно томе и нису могле да буду предмет отуђења, већ је од истих акција 32.874 незаконитим поступањем тужиоца пренето туженом првог реда дана 13.01.2010. године, при чему указује да промет акција из докапитализације коју је извршио друготужени у поступку уговореног инвестирања није био ограничен. Поред наведеног друготужени је указао да тужилац ничим није учинио вероватним постојање неновчаног потраживања према туженом првог реда на 108.808 акција серије А, јер су исте акције већ заложене у корист тужиоца по самом закону, па се испоставља невероватним да се на већ залоženим акцијама којима тужени не може располагати, отуђити или оптеретити мултипликује постојећа забрана, а поред наведеног указује да се предложеном привременом мером не обезбеђује тужбени захтев којим се тражи утврђење негативне чињенице непостојања власништва управљеног према предпостављеном власнику, при чему би се одређивањем привремене мере исцрпео тужбени захтев, јер би одређивањем привремене мере у траженом обиму наступиле последице које се траже тужбеним захтевом, па је предложио да се предлог за одређивање привремене мере одбије. Свој одговор је документовао исправама којима поткрепљује своје наводе и то Изводом из АПР-е у погледу уписаних забележби, Обавештењем ЦГ ХоВ ОД 15.01.2010., Одлуком тужиоца о преносу капитала првотуженог од 01.02.2010. године, Решењем ЦГ ХоВ од 28.8.2008. године.

У одговору на предлог трећетужени је указао да сматра да тужилац није изнетим чињеницама учинио вероватним своје неновчано потраживање у односу на трећетуженог који није купац друштвеног капитала, већ треће лице које није са тужиоцем било у уговорном односу, већ је спорне акције 375.443 чији је власник стекао у доброј вери, па како је одредбом чл.305 Закона о привредним друштвима искључена могућност побијања одлука скупштине друштва ако би побијањем

истих била битно ограничена права трећих лица. Надаље сматра да тужилац нема никаквих потраживања према трећетуженом, будући да је спорне акције трећетужени купио на берзи и исте платио око 2.500.000,00 евра, при чему је емитовање истих акција одобрила Комисија за хартије од вредности, па самим тим произилази да је трећетужени савестан стицалац предметних акција емитованих на основу Решења о одобравању емисије хартија од вредности, које је коначно у управном поступку. Стицањем спорних акција трећетуженог нису повређена права тужиоца у погледу реституције, односно пренос продајног капитала субјекта приватизације Акцијском Фонду, будући да исти може добити само оне акције које су биле предмет продаје, односно акције серије А141.682 акције, а не и акције серије Б и Ц које представљају додатни капитал, а не друштвени капитал, па сматра поред тога да предложена мера не обезбеђује тужбени захтев којим се тражи утврђивање негативне чињенице, због чега предлаже да се предлог за одређивање привремене мере у односу на трећетуженог одбије, тим више што тужилац није учинио вероватним постојање било какве опасности у односу на осујећење потраживања тужиоца. Своје наводе документовао исправама које потврђују наводе везане за савесност стицања спорних акција.

Правилном и потпуном оценом приложених исправа и навода странака првостепени суд је нашао:

Да је Уговором о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције закљученим 17.7.2007. године између тужиоца као продавца и друготуженог као члана конзорцијума физичких лица као купца продајног капитала, који уговор је касније анексиран анексом бр. 2 од 20.11.2008. године и измењен у погледу означења купца, тако што је уместо конзорцијума физичких лица уговор преузео члан конзорцијума, овде друготужени, тужиоц продао туженом 70% друштвеног капитала субјекта приватизације, овде првотуженог са свим правима и обавезама за уговорену цену од 10.486.680,68 евра, плативу у шест једнаких годишњих рата на дан закључења уговора које износе по 1.747.780,11 евра. Одредбом тач.2.1 странке су утврдиле да закључењем уговора, који има снагу оснивачког акта субјекта, купац стиче право на управљање, учешће у добити и право на део ликвидационе масе, сразмерно висини купљеног капитала. Право слободног располагања над купљеним капиталом купац стиче сходно одредбама чл. 456 Закона о привредним друштвима и одредбама уговора, а сразмерно отплаћеној вредности купопродајне цене, при чему уговор ступа на снагу даном уплате прве рате купопродајне цене. Одредбом тач. 7.1 утврђено је да се уговор сматра раскинутим по сили закона због неиспуњења ако ни у накнадно остављеном року за испуњење купац не изврши плаћање купопродајне цене у износу, на начин и у року предвиђеним уговором.

На дан закључења Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције од 17.07.2007. године уговорне стране закључиле су уговор о залози акција и то купац у својству залогодавца а АПР у својству залогопримца којим се залогодавац обавезао да у Централном регистру и депоу ХоВ изврши упис залог на акцијама субјекта приватизације овде првотуженог које је купио на аукцији 12.07.2007. године у корист продавца капитала на период од 5 година од дана закључења уговора о продаји, односно до коначне отплате купопродајне цене.

Како друготужени ни у накнадно остављеном року по обавештењима од 05.08.2009., 29.09.2009. и 17.11.2009. године није исплатио трећу рату уговорене цене продајног капитала субјекта приватизације, дана 22.01.2010. године

друготужени је од стране тужиоца писмено обавештен да је уговор раскинут по сили закона због неиспуњења.

Дана 26.06.2008. године Скупштина акционара првотуженог донела је одлуку о повећању основног капитала на основу обавезног инвестирања према Уговору о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције од 17.07.2007. године којом је утврђено да је купац извршио обавезно инвестирање у износу од 16.437.000,00 динара па се стога повећава основни капитал првотуженог за износ извршене инвестиције од 16.437.000,00 динара који је предходно износио 101.202.000,00 динара, па се емитује 32.874 обичних акција са правом гласа, друге емисије, серије Б са ред.бр.од 1 до 32.874, номиналне вредности 500,00 динара и према решењу ЦР ХоВ од 25.8.2008. године носе ознаку ЦФИ код: ЕСВУФР и серије ИСНИ број: РСПРАГЕ29660, (што значи да се ради о обичној акцији, свака акција има један глас, пренос власништва није ограничен, у потпуности је отпалћена, гласе на име и регистроване су у ЦГ ХоВ) на основу које одлуке је код истог извршен упис емитованих акција.

Дана 26.03.2009. године трећетужени је купио свих 32.874 акције емитента првотуженог по јединачној цени од 731,00 динара по акцији, односно укупно 24.030.894,00 динара.

Дана 13.04.2009. године Скупштина акционара првотуженог је донела одлуку о повећању основног капитала издавањем акција јавном понудом да се повећава основни капитал друштва који је до доношења одлуке износио 11.639.000,00 динара за износ од 150.000.000,00 динара емитовање 300.000 обичних акција са правом гласа треће емисије, серије Ц са редним бројем од 1 до 300.000 динара, номиналне вредности 500,00 динара, при чему је утврђено право пречег уписа акција акционара уписаних у ЦР ХоВ по продајној цени од 731 динара, а осталим заинтересованим лицима за цену од 812,00 динара. Комисија за хартије од вредности својом решењем бр. 4/0-03-2329/9-09 од 10.6.2009. године одобрила је првотуженом као емитенту издавање 3. Емисије обичних акција у вредности од 150.000.000,00 динара, односно 300.000 комада обичних акција номиналне вредности од 500,00 динара.

Из наведене 3. емисије акција емитента првотуженог на берзанском тржишту, трећетужени је дана 26.5.2009. године купио 41.917 акција по јединачној цени од 731,00 динара, односно укупно 30.641.327,00 динара; дана 03.6.2009. године 59.023 обичних акција првотуженог као емитента по јединачној цени од 812,00 динара, односно укупно 47.926.676,00 динара; дана 13.01.2010. године 138.021 акцију по јединачној цени 548,00 динара ,односно укупно 76.635.508,00 динара и истог дана 103.608 акција по јединачној цени од 616,00 динара, односно укупно 63.822,528,00 динара.

Својим решењем бр.10-45/10-178/01 од 13.01.2010. године тужилац је утврдио да је првотужени у својству субјекта приватизације стекао 32.874 сопствене акције, ЦФИ код ЕСВУФР, ИСИН бр. РСПРАГЕ29660, номиналне вредности 500,00 динара, на основу извршене обавезе инвестирања утврђеној одредбом 5.2.1 Уговора о продаји друштвеног капитала методом јавне аукције Ов.бр.1374/07 од 17.07.2007. године на основу ког решења је извршен упис сопствених акција на првотуженог које се пренете са рачуна друготуженог, будући како је констатовано утврђено да је купац у целости извршио своју обавезу инвестирања.

Својим дописом од 29.01.2010. године ЦР ХоВ обавестио је тужиоца да је дана 02.12.2008. године извршио пренос 141.682 акције ХУТП „ПРАГ“ А.Д. из

Београда по основу Анекса уговора о Конзорцијуму са рачуна хартија од вредности Конзорцијума на рачун хартија од вредности Томислава Ђорђевића, те је исти дана 31.03.2009. године продао 32874 акције емитента ХУТП „ПРАГ“ А.Д. из Београда трећетуженом, који је стекао још 100.940 акција истог емитента дана 16.6.2009. године, а дана 13.01.2010. године још 241.629 акција емитованих на основу извршене докапитализације по решењу Комисије за хартије од вредности од 10.6.2009. године.

Дописом од 03.02.2010. године ЦР ХоВ обавестио је тужиоца да друготужени на рачуну хартија од вредности има 108.808 акција првотуженог и да је дана 31.03.2009. године на Београдској берзи продао 32.874 акције трећетуженом.

Према статистичком приказу власништва, а који се води код ЦР ХоВ од укупног броја емитованих 535.278 акција чији је емитент првотужени:

- трећетужени поседује 375.443 акције или 70.13982 % укупне емисије
- друготужени поседује 108.808 акција или 20.32738% укупне емисије
- првотужени поседује 32.874 акције или 6.14148% укупне емисије

Својом одлуком од 01.02.2010. године тужилац је продајни капитал изражен кроз 141.682 акције, номиналне вредности од 500,00 динара на дан 31.12.2005. године пренео Акцијском фонду ради продаје на начин предвиђен законом.

На првотуженог су уписане следеће непокретности: зграде угоститељства на земљишту укупне површине 5 а 82 м², која се налази у Београду у ул. Краљице Нагалије бр. 25-27, на углу са Балканском бр. 22-Хотел “ПРАГ”, која је уписана на кат парц. 2969 у листу непокретности бр.1657 КО Стари Град, Београд.

Код оваквог стања ствари испостављају се основаним изјављене жалбе странака да првостепени суд није дао разлоге везане за вероватност постојања утуженог неновчаног потраживања тужиоца које обезбеђује предложеном привременом мером.

Имајући у виду садржину тужбеног захтева и поред указаног од стране тужених да тужилац не спада у круг лица која могу тражити поништење одлуке скупштине привредног друштва везане за другу докапитализацију субјекта приватизације, као и да се ван оквира одредбе чл. 302 Закона о привредним друштвима не може тражити утврђење ништавости одлука скупштине, при чему се првостепени суд у опште не осврће на указивање да је захтев противан одредби чл. 305 Закона о привредним друштвима на коју указује трећетужени, а управо од разрешења питања могућности подношења тужбеног захтева као првом, трећем и четвртном ставу тужбеног захтева непосредно зависи вероватност постојања неновчаног потраживања тужиоца које хоће да обезбеди предложеном привременом мером, који суд усваја, али при том не даје никакве разлоге у погледу указаног од стране тужених.

Надаље првостепени суд је пропустио да да разлоге у односу на битну чињеницу у погледу постојања опасности осујећења неновчаног потраживања у односу на друготуженог, јер основано указује жалба друготуженог каква је то опасност по акције које је друготужени стекао на основу раскинутог уговора кад су исте обезбеђене заложним правом у корист тужиоца, при чему је такође евидентно да је својом одлуком тужилац управо те акције пренео Акцијском фонду, па стога на који би то начин друготужени имао могућност да отуђи предметне акције.

Имајући у виду напред указано, пре одлучивања о основаности предложене привремене мере, правостепени суд прво морао да у светлу указаних

му чињеница и доказа којима се исте доказују да оцени да ли тужбени захтев тако како је опредељен дозвољен са становишта благовремености, односно да ли на страни тужиоца постоји активна легитимација за подношење такве тужбе, а од којих чињеница зависи постојање вероватности неновчаног потраживања тужиоца које хоће да обезбеди предложеном привременом мером. Надаље мора да оцени да ли садржина тужбеног захтева оправдава предложену привремену меру и то имајући у виду опредељен тужбени захтев према сваком поједином туженом у односу на предложену привремену меру у односу на сваког појединог туженог. Након што утврди вероватност неновчаног потраживања тужиоца и кроз чега се исто огледа и на кога од тужених се односи, првостепени суд треба да оцени да ли постоји опасност да би неодређивањем предложене привремене мере неновчано потраживање могло бити осујећено, имајући у виду напред наведено.

Имајући у виду наведено, на основу чл. 387 тач. 3 ЗПП-а донета је одлука као у изреци.

НВ/ББ

Председник већа - судија
Душка Илић, с. р.

За тачност отправака